

Petri första bref.

1 Kapitlet.

Aposteln prisar Gud för nya födelsens nåd, samt lärar, att profetiorna genom Kristi uppenbarelse blifvit uppfyllda.

Petrus, Jesu Kristi apostel, till de främlingar, som äro af det förskingrade *Israel* i Pontus, Galatien, Kappadosien, Asien och Bitynien,

Jh. 7: 35; Ag. 8: 14; Jak. 1: 1.

* Eller: bland alla.

** Eller: vår Herre Jesu Kristi Gud och Fader.

2 utvalda efter Gud Faders förutseende genom Andens helgelse till lydnad och bestämning med Jesu Kristi blod. Nåd och frid föröke sig för eder.

Rom. 8: 29; Ebr. 12: 24; Rom. 1: 7; 1 Kor. 1: 3; Ef. 1: 2; 2 Pet. 1: 2; Jud. v. 2.

3 Högtlofvad vare Gud och vår Herre Jesu Kristi Fader**,

som efter sin stora barmhärtighet har födt oss på nytt till ett lefvande hopp genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda,

Ef. 1: 3; Jak. 1: 18;
Rom. 6: 2, 3; 1 Kor. 15: 20.

4 till ett oförgängligt och obesmittadt och ovanskligt arf, förvaradt i himlarna åt eder,

Kol. 1: 5; 2 Tim. 1: 12.

5 som med Guds makt bevarens genom tron till den frälsning, som är beredd att uppenbaras i den yttersta tiden,

Jud. v. 1.

6 på hvilken I skolen fröjdas, sedan I nu en liten tid, om så behöfves, blifvit bedröfvade genom mångahanda frestelser,

Rom. 5: 3; Jak. 1: 2;
2 Kor. 4: 17; Ebr. 10: 37; 1 Pet. 5: 10.

7 på det att eder tros äktighet må befinnas mycket dyrbarare än guldet, som förgås, men pröfvas genom eld, till lof och ära och pris vid Jesu Kristi uppenbarelse;

Ords. 17: 3; Es. 48: 10; 1 Kor. 3: 13;
1 Pet. 4: 12; Jak. 1: 3.

8 hvilken I älsken, fastän I icke hafven sett honom, på hvilken I nu tron utan att se honom och därför *en gång* skolen fröjdas med ousäglig och förhärligad glädje,

2 Kor. 5: 7; Ebr. 11: 1, 27.

9 då I vinnen eder tros mål, *edra* sjäalars frälsning;

10 angående hvilken frälsning profetera, som profeterade om den för eder *bestämda*

nåden, allvarligt undersökte och flitigt forskade,

Mt. 13: 17;
Lk. 10: 24; 1 Mos. 49: 10; Dan. 2: 44;
9: 24; Hagg. 2: 8; Sak. 6: 12.

11 efterforskande, till hvilken eller hurudan tid Kristi Ande, som var uti dem, hänvisade, då han förut vittnade om de för Kristus *bestämda* lidandena och de därefter följande härligheterna;

2 Pet. 1: 21;
Ps. 22: 7; Es. 53: 3; Lk. 24: 26.

12 för hvilka* det uppenbarades, att de icke tjänade sig själfva, utan eder**, med dessa stycken, hvilka nu hafva blifvit eder kungjorda af dem, som genom den från himmelen sände Helige Ande hafva förkunnat eder evangelium, och i hvilka änglarna ästunda att skåda in.

Dan. 12: 9; Ef. 3: 10;
Ebr. 11: 13, 39; Ag. 2: 4.

13 Därför, i nykterhet omgjordande edert sinnes länder, sätten ett fullkomligt hopp till den nåd, som tillfaller eder vid Jesu Kristi uppenbarelse.

Lk. 12: 35; Ef. 6: 14; Lk. 21: 34;
Rom. 13: 13; 1 Tess. 5: 6.

14 Såsom lydnadens barn rätten eder icke efter de förra begjernelserna i eder okunnighet,

Ag. 17: 30.

15 utan efter den Helige, som har kallat eder, blifven ock I själfva heliga i all eder vandel;

3 Mos. 11: 44; 19: 2; 20: 7, 26; Lk. 1: 74, 75; 2 Kor. 7: 1.

16 emedan det är skrifvet: »I skolen vara heliga, ty jag är helig».

3 Mos. 11: 45.

* nämligen profeter.

** A. l.: oss.

17 Och om I såsom Fader åkallen honom, som utan anseende till person dömer efter hvars och ens gärning, så vandren i fruktan under edert främlingskaps tid, 5 Mos. 10: 17; 2 Kr. 19: 7; Job 34: 19; 2 Kor. 5: 6; Ebr. 11: 13; Fil. 2: 12.

18 vetande, att I icke med förgängliga ting, med silfver eller guld, blefven återlöst från edert fåfängliga, fäderneärfda lefnadssätt,

1 Kor. 6: 20; 7: 23; Upp. 5: 9.

19 utan med Kristi dyra blod, såsom ett oförvitligt och obefläckadt lamms,

Ag. 20: 28; Ebr. 9: 12, 14; 1 Kor. 5: 7.

20 hvilken väl var förutsedd före världens grundläggning, men uppenbarades i de yttersta tiderna för eder skull,

Jh. 17: 24; Rom. 16: 25; 2 Tim. 1: 9; Upp. 13: 8; Ef. 1: 9, 10; Gal. 4: 4; Ebr. 1: 2; Rom. 3: 25.

21 som genom honom tron på Gud, hvilken uppväckte honom från de döda och gaf honom härlighet, på det att eder tro och edert hopp skulle vara till Gud.

Ag. 2: 24, 32; Rom. 6: 4; Fil. 2: 9.

22 Eftersom I hafven renat edra själar i sanningens lyd- nad [genom Anden] till oskrym- tad brödrakarlek, så älsken hvarandra innerligt af ett rent hjärta,

Rom. 12: 10; Ef. 4: 3; 1 Tim. 1: 5; Ebr. 13: 1; 1 Pet. 2: 17.

23 såsom födda på nytt, icke af förgänglig, utan af oför- gänglig säd genom Guds lef-

vande och [till evig tid] för- blifvande ord.

Jh. 3: 3, 5; Jak. 1: 18; 1 Jh. 3: 9; Jh. 1: 13.

24 Ty »allt kött är såsom gräs, och all dess härlighet så- som blomster på gräs; gräset visnade och blomstret föll af;

Ps. 102: 12; 103: 15; Es. 40: 6;

1 Kor. 7: 31; 1 Jh. 2: 17;

Jak. 1: 10; 4: 14.

25 men Herrens ord förblif- ver i evighet». Och detta är det ord, som genom evange- lium har blifvit förkunnadt för eder.

2 Kapitlet.

De troende förmanas att bortlägga all ondska och att åstunda evange- lii oförfalskade mjölk.

L äggande därför bort all ond- ska och allt svek och skrym- teri och afund och allt förtal, Rom. 6: 4; Ef. 4: 22, 25; Kol. 3: 8; Ebr. 12: 1;

2 åstunden likasom nyfödda barn den andliga*, oförfalskade mjölken, på det att I mån växa där af till frälsning, Es. 55: 1; Ps. 131: 2; Mt. 18: 3; 1 Kor. 14: 20.

3 om I annars hafven sma- kat, att Herren är god.

Ps. 34: 9.

4 Och kommande till ho- nom, den lefvande stenen, som väl af människor har blifvit förkastad, men för Gud är ut- vald och dyrbar,

Ps. 118: 22; Mt. 21: 42; Ef. 2: 20.

5 uppbyggen äfven I eder såsom lefvande stenar till ett andligt** hus, till ett heligt presterskap, för att frambära

* Logikos, med förnuftet öfverensstämmande.

** Pneumatikos.

andliga* offer, tacknämliga för Gud genom Jesus Kristus.

Ef. 2: 21, 22; Ebr. 3: 6; Es. 61: 6; 66: 21; Upp. 1: 6; Mal. 1: 11; Rom. 12: 1; Ebr. 13: 15; Fil. 4: 18.

Ebr. 12: 28.

6 Därför heter det ock i skriften: »Se, jag lägger i Sion en utvald, en dyrbar hörnsten; och den, som tror på honom, skall ingalunda komma på skam.»

Es. 28: 16; Rom. 9: 33.

7 Eder, som tron, tillkommer alltså äran; men för dem, som äro ohörsamma, »har den sten, som byggningsmännen förkastade, blifvit en hörnsten»

Ag. 4: 11.

8 och »en stötesten och en förargelseklippa», och emedan de icke hörsamma ordet, stöta de emot, hvartill de ock blefvo bestämde.

Es. 8: 14; Lk. 2: 34; 1 Kor. 1: 23; Jh. 6: 60, 64, 66.

9 Men I ären en utvald släkt, ett konungligt presterskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk, på det att I mån förkunna hans dygder, som har kallat eder från mörkret till sitt underbara ljus;

2 Mos. 19: 6; Upp. 5: 10; Es. 62: 12; 2 Mos. 19: 5; 5 Mos. 7: 6; Ef. 1: 14; 5: 8; Kol. 1: 13.

10 I som tillföre icke voren Guds folk, men nu ären hans folk; I som icke haden fått barmhärtighet, men nu hafven fått barmhärtighet.

Os. 1: 10; 2: 23; Ef. 2: 19; Rom. 9: 25.

11 *Mina* älskade, jag فرمانar eder såsom gäster och främlingar, att I afhållen eder

från de köttsliga begärelserna, som strida mot själen;

1 Pet. 1: 17; Rom. 13: 14; Gal. 5: 16, 24; 5: 17; Jak. 4: 1.

12 och fören en god umgängelse bland hedningarna, på det att de i fråga om det, hvare de förtala eder såsom missgärningsmän, må, när de skåda edra goda gärningar, för des-sas skull prisa Gud på besökelsens dag.

2 Kor. 8: 21; Mt. 5: 16; Fil. 2: 15; 1 Pet. 3: 16; 1 Kor. 14: 25.

13 Varen hvarje mänsklig anordning undergifna för Herrens skull, ehvad det är konungen, såsom den öfverste,

Rom. 13: 1; Tit. 3: 1.

14 eller höfdingarna, såsom af honom sända till straff för dem, som göra det onda, men till pris för dem, som göra det goda.

Rom. 13: 3, 4.

15 Ty så är Guds vilja, att I genom att göra det goda skolen bringa till tystnad de oförnuftiga människornas okunnighet,

Tit. 2: 8.

16 såsom fria, och icke såsom de där skulle hafva friheten till täckmantel för ondskan, utan såsom Guds tjänare.

Jh. 8: 32; Rom. 6: 18; Gal. 5: 1, 13; 2 Pet. 2: 19.

17 Ären alla; älsken bröderna; frukten Gud; ären konungen.

Rom. 12: 10; Fil. 2: 3; 1 Pet. 5: 5; Ebr. 13: 1; 1 Pet. 1: 22; 2 Pet. 1: 7; Mt. 22: 21.

18 I tjänare, varen i all fruktan edra husbönder under-

* Pneumatikos.

gifna, icke allenast de goda och fogliga, utan ock de vrängsinta.

Ef. 6: 5.

19 Ty detta är nåd, om någon, då han lider orättvist, för samvetets och Guds skull* fördrager bedröfvelser;

Mt. 5: 10; 2 Kor. 7: 10.

20 ty hvad berömmelse är det, om I uthärden, då I synden och *därför* blifven slagna? Men om I uthärden, då I gören det goda och *därför* fån lida, detta är nåd inför Gud.

1 Pet. 3: 14, 17; 4: 14, 15.

21 Ty därtill blefven I kallade, emedan Kristus led för eder, lämnande eder ett föredöme, på det att I skullen efterfölja hans fotspår,

Mt. 16: 24; 1 Tess. 3: 3; Jh. 13: 15; Fil. 2: 5; 1 Pet. 3: 17, 18.

22 hvilken icke gjorde någon synd, ej heller blef något svek funnet i hans mun;

Es. 53: 9; 2 Kor. 5: 21; 1 Jh. 3: 5.

23 hvilken, när han blef bannad, icke bannade igen, och när han led, icke hotade, utan hemställde det till honom, som dömer rättvist;

Mt. 27: 39; Jh. 8: 48, 49.

24 hvilken själf i sin kropp bar upp våra synder på trädet, på det att vi skulle vara döda från synderna och lefva för rättfärdigheten; »genom hvilken sår I blefven helade».

Mt. 8: 17; Rom. 6: 11; 7: 6;

Es. 53: 5.

25 Ty I voren vilsefarande likasom får; men nu hafven I

blifvit omvända till edra själars herde och vårdare.

Es. 53: 6; Hes. 34: 6; Ps. 23: 1; Hes. 34: 23; 37: 24; Jh. 10: 11; Ebr. 13: 20.

3 Kapitlet.

Hustrurna uppmanas att vara sina män undergifna, samt männerna att visligt umgås med sina hustrur.

Likaledes, I hustrur, varen edra män undergifna, på det att, äfven om några icke hörsamma ordet, de genom hustrurnas umgängelse må utan ord vinnas,

1 Mos. 3: 16; 1 Kor. 14: 34; Ef. 5: 22; Kol. 3: 18; Tit. 2: 5.

2 när de skåda eder i fruktan kyska umgängelse;

3 och vare eder prydnad**, icke den utvärtes med hårets flätande och guldsmyckens kringhängande eller *granna* kläders påtagande,

Es. 3: 18; 1 Tim. 2: 9; Tit. 2: 5.

4 utan hjärtats förborgade människa i den saktmodiga och stilla andens oförgängliga väsende, som är kostbart inför Gud.

Ps. 45: 14; Rom. 7: 22; 2 Kor. 4: 16.

5 Ty så prydde sig ock fordom de heliga kvinnorna, som hoppades på Gud och voro sina män undergifna;

6 såsom Sara lydde Abraham och kallade honom herre; och hennes barn ären I, om I gören det goda och icke låten eder af något förföras.

1 Mos. 18: 12; 3: 16.

* Ordagrant: för Guds samvetes skull.

** Ordagrant: hvilkas prydnad vare.

7 Likaledes, I män, umgåns visligt med det kvinnliga kärlet såsom det svagare, och bevisen dem ära, såsom ock medarfvingar till lifvets nåd, på det att edra böner icke må förhindras.

1 Kor. 7: 3; Ef. 5: 25; Kol. 3: 19.

8 Men slutligen varen alla lika sinnade, medlidsamma, mot bröderna kärleksfulla, barmhärtiga, ödmjuka,

Rom. 12: 16; 15: 5; Fil. 3: 16.

9 icke vedergällande ondt med ondt eller bannor med bannor, utan tvärtom välsignande, emedan I blefven därtill kallade, på det att I mån ärfva välsignelse. 3 Mos. 19: 18; Ords. 20: 22; Mt. 5: 39; 1 Kor. 6: 7; Mt. 25: 34.

10 Ty »den som vill älska lifvet och se goda dagar, han afhålle sin tunga från det, som är ondt, och sina läppar från att tala svek;

Ords. 2: 23; Ps. 34: 13, 14; Jak. 1: 26.

11 han vike ifrån det, som är ondt, och göre det, som är godt; han söke frid och fare efter den.

Ps. 37: 27; Es. 1: 16; 3 Jh. v. 11.

12 Ty Herrens ögon äro *vända* till de rättfärdiga, och hans öron till deras bön, men Herrens ansikte är emot dem, som göra det onda». Ps. 34: 16; Es. 66: 14.

13 Och hvem är den, som skall göra eder något ondt, om I nitälsken för det goda?

14 Ja, om I ock fån lida för rättfärdighetens skull, så ären

I *dock*saliga; men låten edericke förskräckas eller oroas af dem; Mt. 5: 10; 1 Pet. 2: 20; 4: 14, 15; 5 Mos. 1: 29; Es. 8: 12; Jer. 1: 8; Mt. 10: 28.

15 utan hällen Herren Kristus helig i edra hjärtan. Men varen alltid beredda att med saktmodighet och fruktan svara hvar och en, som af eder fordrar skäl för det hopp, som är i eder,

Job 1: 21; Es. 8: 13; Ps. 119: 46; Ag. 4: 8, f.

16 hafvande ett godt samvete, på det att de, som småda eder goda umgängelse i Kristus, må komma på skam uti det, för hvilket I blifven förtalade.

Tit. 2: 8; 1 Pet. 2: 12, 15, 19.

17 Ty det är bättre att, om så är Guds vilja, lida, därför att man gör det goda, än därför att man gör det onda.

18 Ty äfven Kristus led* en gång för synders skull, rättfärdig för orättfärdiga, på det att han skulle föra oss till Gud, i det han väl blef till köttet dödad, men gjord lefvande till Anden; Rom. 5: 6; Ebr. 9: 15, 28; Rom. 1: 4; 2 Kor. 13: 4.

19 i hvilken han ock gick ästad och predikade för andarna i fångelset,

Ef. 2: 17; 1 Pet. 4: 6.

20 som fordom voro ohör-samma, när Guds långmodighet väntade i Noas dagar, då en ark tillreddes, i hvilken få, det är, åtta själar, frälstes genom vatten,

Mt. 24: 38; Lk. 17: 26, 27; Rom. 2: 4; 1 Mos. 6: 3, 5, 14; 7: 7; 8: 18.

* A. l.: dog.

21 hvilket nu frälsar äfven oss* i en motbild, *nämligen* dopet, som är, icke ett afläggande af köttets orenlighet, utan ett godt samvetes förbund** med Gud genom Jesu Kristi uppståndelse, Ef. 5: 26.

22 hvilken, uppfaren till himmelen, är på Guds högra sida, sedan änglar och väldigheter och makter hafva blifvit honom underlagda. Ps. 110: 1; Ef. 1: 20, 21; Kol. 1: 16; 3: 1.

4 Kapitlet.

De troende förmanas att väpna sig med Kristi sinne, att vara nyktra, kärleksfulla och gästvänliga.

Emedan nu Kristus led för oss till köttet, så väpnen ock I eder med samma uppsåt — ty den som har lidit till köttet, han har afstått från synd — Rom. 6: 8; Ebr. 12: 1.

2 på det att I under den återstående tiden i köttet icke vidare mån lefva efter människors begärelser, utan efter Guds vilja. Rom. 12: 2; 14: 7; 2 Kor. 5: 15; Gal. 2: 20; Ef. 4: 24; 1 Tess. 5: 10; Ebr. 9: 14.

3 Ty det är nog att under den förflutna tiden hafva gjort hedningarnas vilja, i det att I vandraden i utsväfningar, begärelser, dryckenskap, vilda upptåg, dryckeslag och skändliga afgudatjänster, Rom. 13: 13; Ef. 4: 17.

4 hvarför de förundra sig

* A. l.: eder.

** Eller: förpliktelse; förbundet innebar å Guds sida löfte, å människans sida *förpliktelse*.

*** Egentl.: gudaspråk, orakel.

och smäda, när I *nu* icke löpen med *dem* till samma liderlighetens pöl.

5 Men de skola göra räkenskap för honom, som är redo att döma lefvande och döda.

Jh. 5: 25; Ag. 10: 42.

6 Ty för den skull förkunnades evangelium äfven för döda, att de väl skulle dömas i likhet med människor till köttet, men i likhet med Gud lefva till anden. 1 Pet. 3: 19.

7 Men alltings slut är nära. Varen alltså tuktiga och nyktra till böner. Lk. 21: 35; 2 Pet. 3: 9, 11; 1 Jh. 2: 18; Lk. 21: 34; Rom. 13: 12; Mt. 26: 41; Fil. 4: 6.

8 Men framför allt hafven en innerlig kärlek till hvarandra; ty »kärleken öfverskyler en myckenhet af synder»; Ords. 10: 12; Ords. 17: 9; Jak. 5: 20.

9 varen gästvänliga mot hvarandra utan knot.

Ebr. 13: 2; Fil. 2: 14.

10 Allteftersom hvar och en fått nådegåfva, så tjänen hvarandra därmed, såsom goda förvaltare af Guds mångfaldiga nåd.

Ords. 3: 28; 2 Kor. 8: 12; 1 Kor. 12: 4; Ef. 4: 11; Lk. 12: 42; Tit. 1: 7.

11 Om någon talar, så *tale han* såsom Guds utsagor***; om någon har en tjänst, så *tjәне han* såsom af den starkhet, som Gud gifver, på det att Gud må i allt förhärligas genom Jesus Kristus, hvilken här-

ligheten och kraften tillhör i evigheternas evigheter. Amen.

Jer. 23: 22; Rom. 12: 6—8.

12 Mina älskade, förundren eder icke öfver den luttringseld, som är bland eder och som vederfares eder till pröfning, såsom om något underligt hände eder;

Es. 48: 10;

1 Kor. 3: 13; 1 Pet. 1: 7.

13 utan för så vidt som I ären delaktiga af Kristi lidanden, så glädjens, på det att I ock vid hans härlighets uppenbarelse mån glädjas och fröjdas.

Gal. 6: 17; Fil. 3: 10; Kol. 1: 24; Upp. 1: 9; 2 Kor. 1: 5; 2 Tim. 2: 10.

14 Om I för Kristi namns skull blifven smädade, så ären I saliga; ty härlighetens och Guds Ande hvilar öfver eder[; hos dem blir han hädad, men hos eder förhärligad].

Mt. 5: 10, 11; 1 Pet. 2: 20; 3: 14.

15 Ty ingen af eder lide såsom mördare eller tjuf eller missgärningsman, eller såsom den där blandar sig i andras angelägenheter.

16 Men om någon lider såsom kristen, så må han icke blygas, utan prisa Gud för detta namn.

Ag. 5: 41; Fil. 1: 29.

17 Ty tiden är inne, att domen skall börja på Guds hus; men börjar den först på oss, hvad blir då deras slut, som icke hörsamma Guds evangelium?

Es. 10: 12;

Jer. 25: 29; 49: 12; Mal. 3: 5.

18 Och om den rättfärdige med möda frälsas, hvar skall

man då få se den ogudaktige och syndaren?

Ords. 11: 31; Lk. 23: 31.

19 Därför böra ock de, som lida efter Guds vilja, åt honom, såsom en trofast Skapare, anbefalla sina själar i goda gärningar.

Ps. 31: 6; Lk. 23: 46; Ag. 7: 59.

5 Kapitlet.

De äldsta förmanas att vårda Guds hjord, de troende att vara ödmjuka, vaksamma och ståndaktiga.

De äldsta, som äro bland eder, förmanar jag, som äfven är en af de äldsta och vittne till Kristi lidanden, och som äfven är delaktig i den härlighet, som skall uppenbaras:

Filem. v. 9; Upp. 1: 9.

2 Vården den Guds hjord, som är bland eder, hafvande akt på densamma, icke nödtvunget, utan själfmant, icke heller för neslig vinning, utan med beredvillighet, Jer. 23: 4; Ag. 20: 28; 1 Tim. 3: 3; Tit. 1: 7.

3 icke heller såsom herrar öfver församlingarna, utan såsom föredömen för hjorden; Hes. 33: 3, 4; 2 Kor. 1: 24; Fil. 3: 17; 1 Tim. 4: 12.

4 så skolen I, då Öfverherden blir uppenbar, vinna härlighetens oavsakliga krona.

Es. 40: 11; Jh. 10: 11; 1 Kor. 9: 25; 2 Tim. 4: 8.

5 Likaledes, I yngre, varen de äldre undergifna. Ja, varen alla hvarandra undergifna och ikläden eder ödmjukheten, ty »Gud sätter sig emot de

högmodiga, men de ödmjuka gifver han nåd». Ef. 5: 21; Rom. 12: 10, 16; Ords. 3: 34; Fil. 2: 3.

6 Så ödmjuken eder nu under Guds mäktiga hand, på det att han må upphöja eder i sin tid;

Job 22: 29;

Lk. 1: 52; 14: 11; Jak. 4: 10.

7 kastande alla edra bekymmer på honom, ty han har omsorg om eder.

Ps. 55: 23;

Mt. 6: 25; 1 Kor. 9: 9; Fil. 4: 6.

8 Varen nyktra, vaken, ty eder motståndare, djäfvulen, går omkring såsom ett rytande lejon, sökande, hvem han må uppsluka.

1 Tess. 5: 6; 1 Pet. 1: 13; 4: 7;

Job 1: 7, 8; Lk. 11: 24; 22: 31.

9 Motstån honom, stadiga i tron, vetande, att samma lidande utstås af edra bröder i världen. Ef. 6: 11, 13; Jak. 4: 7.

10 Men all nåds Gud, som har kallat eder till sin eviga

härlighet i Kristus Jesus, sedan I en liten tid hafven lidit, skall själf fullkomna, stödja, styrka och stadfästa eder. 2 Tim. 1: 9; 2 Kor. 4: 17; 1 Pet. 1: 6; Ebr. 13: 21.

11 Honom vare [härligheten och] kraften i evigheternas evigheter. Amen.

12 Med Silvanus, eder trogne broder, såsom jag menar, har jag i få ord skrivit, förmanande eder och betygande, att detta är den sanna Guds nåd. Och stå fast i densamma*.

Ebr. 13: 22.

13 Den tillika med eder utvalda församlingen i Babylon och min son Markus helsa eder.

Ag. 12: 25.

14 Helsen hvarandra med kärlekens kyss. Frid vare eder alla, som ären i Kristus [Jesus]. Amen. Rom. 16: 16; 1 Kor. 16: 20; 2 Kor. 13: 12; 1 Tess. 5: 26.